

ימי פאמפיאה האחרונים

חזיר ורעם

מי שרוצה לדעת כיצד התנהלו החיים ב- פומפיאה לפני שכיסה אותה האפר של החורב, שיציץ לבית דגון או לאזור לפני שיהיה מאוחר מדי. לא נשאר הרבה זמן לחכות מפני שהחוק כבר עבר בקריאה ראשונה ולא נשאר הרבה זמן עד שיתקבל בכנסת, בקריאה שלישית, החוק לאיסור גידול חזיר.

השמש זורחת והשקדיה פורחת. נהג עוצר את המכונית שלו בשולי הדרך ו- נכנס לאטליו לקנות ספק. פנחס אילון מע- מיס פח מלא עצמות על הטנדר. כלב צהוב מחטט בגל אשפה וילד קטן מיידה בו אבן.

גשם של פיה המכסה את הכל: את האדמה, את ערימות הכרוב, את גג הפח, את ה- פועלים ואת עמודי החשמל. היחידים שאי- נם מתכסים בפיח הם החזירים עצמם, השרועים בין מחיצות הבלוקים בנוחיות שמימית, כשהם אחוזים תנומת-בוקר קלה. תנומה זו, היא קלה בלבד, כיוון שמדי פעם הם פותחים עין אחת וסוקרים בחשדנות את החרדונים המתחממים בשמש ואת קורי ה- עכביש המשתלשלים מן התקרה.

גידול חזיר זה לא עסק קשה כל כך כמו שאפשר לחשוב. העיקר הוא שישלמו בזמן את המסים השונים: 1500 לירות מס עסק; 4.5 אגורות ארנונה מכל קילוגרם; 30-40 לירות מס הכנסה מכל ראש; 12 לירות דמי שחיטה על כל גולגולת, שמהם מנכות המועצות המקומיות 4 לירות ל-

זכות התיאבון שלו מצליחים להציל את משה דין מעודפי הירקות והחלב. אף אחד עוד לא חשב על זה, אבל החזיר יכול גם להיות הפתרון הכי טוב לחיסול הפסולת הרדיאקטיבית, שאפילו האמריקאים לא יודעים כיצד להיפטר ממנה.

ככה חי לו החזיר שנים עשר חודש. אוכל, שותה ונוהר מטומבילים. לא חולה, לא מת, ואפילו לא סובל ממיגרנה. רק לפני כמה שנים היה איזה עניין עם מחלת- הפה והטלפיים, וגם זה במקרה. הביאו אי- לו פרות גנועות מיוגוסלביה ואחרי ש- שחטו אותן והאכילו בבשרן אלפי אזרחים ישראלים באישור הרופא הוטרנירי, לחזירים השאירו רק את הפסולת, ודווקא מזה הם נדבקו. אבל כל זה היה מזמן ולא נחשב.

על האוכל הזה שכל בהמה אחרת היתה כבר נחנקת מזמן, גדל החזיר כמו על שמרים. כל חודש מתחסף לו בממוצע 8

היחידים שאינם מתכסים בפיח הם החזירים עצמם, השרועים בין מחיצות הבלוקים בנוחיות שמימית

תיה על הכבוד לאחסן דיר כזה. זכור אפילו המקרה של ראובן שיצניסקי ואריה ציטרבאום, שגרשו אותם מראשון-לציון. אז באו ממועצת אזור ושיכנעו אותם שית- יישבו במקום. קבלו אדמה בחכירה מהא- פוסטרופוס ועשו חיים. עכשיו באים מאותה מועצה ועושים להם את המחלה. משפטים, סגירת מים, משטרה. אף אחד לא חושב על הנוק שנגרם. מאיפה תיקח עכשיו המור- עצה הדתית את התקציב לבניית מקתה ולתי- קון בית-הכנסת? אפילו בתכנית הכלכלית החדשה מחבלים.

למה מחבלים? מפני שכמעט עשו יצוא. נסעו לקפריסין ושכנעו את הקפריסאים ל- יבא קותלי חזיר. השכנוע היה קשה מאוד, מפני שישאל נמצאת באזור נגוע, אבל בסוף הסכימו.

הקפריסאים היו מוכנים לשלוח מומחה שישגיח שבהמות יהיו בהסגר של 20 יום, כמו שצריך, ומשרד המסחר והתעשייה תמך בזה. אבל עכשיו בא החוק המחורבן וכל המאמצים לייצב את כלכלתה של ישראל ושילובה בשוק האירופי עולים בתוהו. אף אחד לא מוכן להסתכן בחזירים במצב כזה.

מה יהיה הסוף, אי אפשר לדעת. בעלי החזירים אינם מוכנים להיכנע ללא קרב. לנצרת אינם מוכנים לעבור מפני ששם כל קוב מים עולה חצי לירה, ולמחרת אינם רוצים לרדת. אם המצב יגיע עד נפש, לא תהיה ברירה, אלא להקים ועדת פעולה ש- תקח את כל החזירים (25.000 ראש) ותע- לה אותם יחד לירושלים לערוך שביית-שבת ליד משרדי הרבנות הראשית, או הסוכנות היהודית.

כסוי נזקים

ישבתי ברווז ושתיתי קפה. עבר ילד קטן, ובתנופה אחת שפך את הקפה על מכנסי. הנוק המשוער: 6.50 ל"י.

הלכתי עם יואב לבקר את הדודה גולד- שטיין. הסתנו את דעתנו ממנו לכמה שניות, ומיד טוח! !!! מערכת שלימה של כלי חרסינה סינית היתה מונחת מנופת לרג- ליני. הנוק המשוער: 187 ל"י.

נסענו עם אלון לבני-החיות במכונית של אלי. כשהגענו לפינת פרישמן ועקבנו אחרי אורות הרמזורים, התחיל אלון לשחק ב- כפתורים של הסטריוססור ולא הרפה מהם עד שהנוק המשוער הגיע ל-14 לירות. ב- ג'יהחיות ניפץ את האקאריים באבן וה- עלה בזה את הנוק ל-32 ל"י.

זה, בסך-הכל, יכול של יומיים. אם נקח בחשבון שבמשך שנה יש 182.5 יומיים כאלה, ובתל-אביב בלבד שורצים למעלה ממאה אלף ילדים בגיל הדסטרוקטיבי, נבוא למסקנה שהנוק למשק הלאומי שווה לנוק הגנרם עלידי הממשלה במשך תקופת כהונה שליומה. אך בעוד שאת נזקי ה- ממשלה מכסה הציבור כולו, מוטל כסוי נזקי הקטינים על שכם אבותיהם, שריבים מהם מיעוטי יכולת. איצדק חבתי זה לא יכול לבוא על תיקונו, אלא בדרך אחת: תחקוק הממשלה חוק, המכריח כל אב לבי- טח את בניו בבטוח-צד-שלישי, שיכסה כל נזק הגנרם עלידי קטין ו/או עלידי בא כוחו.

אני חושב שממשלה הדואגת כל כך נגד לשון הרע, יכולה גם לעשות משהו, פעם אחת לפחות, לסובת האזרח.

כה אמר טוסטראהינדי

מה ששנאו עליך אל תעשה לחברך ל- עתים יותר מדי תכופות.

עד 10 קילו בשר. וכדי שלא ירזה לא מרשים לו לעשות התעמלות ולא לגשת ל- בית-מרקחת הקרוב שלא יקנה לו סוכריות או בריקל. ככה מטפלים בו עד שהוא מגיע כעבור שנים עשר חודש ל-100 קילו- גרם בערך.

כשהוא מגיע למשקל זה, לוקחים אותו לבית-המטבחיים ושם מורחים לו צבע על הגב. כל מגדל מורח את החזירים שלו בצבע אחר, שלא יבלבלו אותו עם אחרים. ואחרי השחיטה, ואחרי שמשלמים 12 ל- רות, מתחילים לחלק אותו: את הבשר - לאכילה, את השערות - לתעשיית מכר- שות; את העצמות - לקמח עצמות; את השומן - לסבון ואת המעים - לנקניק. עם המוצר האחרון יש לפעמים קשיים מפני שסוחרים אדוקים בבני-ברק המיצרים מעים מלאכותיים מניר ומפלסטיק מתחרים בהם ומוכרים את תוצרתם - במחירי הר- בה יותר זול - לתעשיית נקניקי החזיר.

עד עכשיו היה הכל בסדר וממש תענוג היה להתפרנס מזה. למה לא? הרי כולם התפרנסו מזה כל מי שהיה בא לפתוח דיר חזירים בבית-דגון או באזור או בצריפין, היה מתקבל מיד בזרועות פתוחות. ויש מקרים שכל מועצה היתה רבה עם שכנו-

עצמן ובכסף הזה ממנות בין היתר גם את תקציב המועצות הדתיות.

פנחס אילון, בעל הדיר, פורש לפני, ללא פחד את כל העסק. אם הייתי בא אליו לפני שבועיים, בטח היה מגרש אותי במקלות. אבל היום כבר לא איכפת לו. מי שרוצה לגדל חזירים שיגדל לו אותם לבריאות. את כל סודות המקצוע ואת כל הקלקולציות משטח לפני: מתחילים בזה שמוציאים את הכסף על הכירות שטח אדמה מהאפוסטר- פוס ובונים עליו דיר מהבלוקים הכי זר- לים. אם נשאר עוד כסף, קונים נסורת עץ ומלה. בנסורת מרפדים את הרצפה ואת המלח זורים לחזירים על הזנב, כדי שלא יברחו. ככה משאירים אותם שם בלי הש- גחת הורים שיעשו אהבה חופשית ואחרי זה מוציאים את הנקבות המעוברות למכ- לאה נפרדת בה הן ממליטות בן 6 ל-7 גר- רים. לפי ידיעות בחוצלארץ, מסוגלת הנקבה להמליט אפילו 14 גורים. אך מפחד הדתים עוד לא העיזו. חדשים יונקים הגורים חלב-אם ולא עולים בפרוטה. אחר כך מפרידים ביניהם והפיטום מתחיל. מה ש- החזיר אוכל, יכול להפתיע אפילו את ה- לקוחות של המסעדות התל-אביביות. לא מפריע לו שזה פסולת ולא מפריע לו שזה עודפי מזון, אפילו מנימיקר הוא אוכל. רק

שני חתולים מתעלסים על גג של פח והרעש מעיר שומר לילה שרק עתה נרדם. טרפיק במדים חוצה את הכביש. כל אחד מתעלם מתחושת הסכנה, אף על פי שהיא ממלאה את האוויר ואופפת את עצי האקליפטוס כמו ברחש.

מכונית משא גדושה כרוב מסתובבת ימי- נה ועולה במעלה הגבעה. עד שהיא נעצרת ליד מבנה שחור, שחצוי התחתון עשוי בלוקים לא מטווחים וחציו העליון מקורה בגג של פח, הנמתך עלידי קורות עץ. מתוך המבנה נשמע שקשוק של מים. שני פועלים עם צינורות גומי מזליפים מים על גחיות חיות חרודות המתרוצצות מסביב. מכונית המשא נכנסת לחצר ברברס ושופכת את הכרוב לערימה גדולה. הערימה איננה בודדת. כל החצר מלאה ערימות: ערימה של גזר, ערימה של חסה וערימה של גר- גירי שעורה סחוטת ומיובשים. ליד הערי- מות הכרוב עשן שחור, שמקורו במדורה של צמיגים ישנים, המחממים שני זחלים מסריחים בהם מתבשלת ארוחת החזירים. הארוחת, שבעה עכור ובלתי ניתן להגדרה מעלה בועות אחרי בוחשות כמו לבח- רותחת בלוע הר-געש: בלם בלם בלם בלם.

עשן הצמיגים אופף את השמיים ומוריד